

HELEN KELLER

NIET ZOO LANG GELEDEN VERTELLEN de dagbladen over een majoor in het Engelsche leger, die in den grooten oorlog blind was geworden. Hij was één der eerste oorlogsblinden, en z'n geheele kennissenkring, vooral de vrouwelijke leden ervan, stond klaar om hem te helpen en te vertroetelen. Al gauw verdroot hem dit echter, en met veel inspanning en wilskracht heeft hij het zoover gebracht, dat hij weer geheel het leven van een gewoon mensch kan leiden. Van hulpbehoevendheid is bij hem feitelijk geen sprake meer.

Natuurlijk hebben we allen eerbied voor de wilskracht en de prestaties van dezen man.

Maar toch, wanneer we zijn lot vergelijken met dat van de vrouw, wier naam boven dit artikel staat, dan kunnen we niet anders dan zeggen: wat had hij véél voor bij haar vergeleken.

In de allereerste plaats behield hij het gehoor, terwijl Helen Keller door haar ziekte niet enkel blind, maar ook doof werd.

Doch bovenal: hij bezat een schat van herinneringen. Zijn leven was gevormd, toen het ongeval hem overkwam. Zijn opvoeding voltooid. Hij behoefde alleen zich te leeren aanpassen aan z'n nieuwe, ongetwijfeld moeilijken toestand.

Alleen maar! Ik zeg dit niet, om het ontzettende van het blind-worden op later leeftijd te verkleinen. Ik wil er u alleen even zoo veel mogelijk van doen gevoelen, hoe moeilijk het voor Helen Keller geweest is zich te ontwikkelen tot de hoogte, die ze bereikte. En niet minder: hoeveel geduld, hoeveel liefde, hoeveel tact en vasthoudendheid haar onderwijzeres, miss Sullivan, moet hebben bezeten, alleen al om de mogelijkheid van die ontwikkeling voor haar te scheppen.

Helen Keller werd geboren als alle andere kinderen, volkomen gezond. En het is waarschijnlijk, (zijzelf zegt dit ook in haar levensbeschrijving) dat ze van de allereerste indrukken, die ze in dit leven kreeg, eenige

herinnering heeft behouden.

Toen ze negentien maanden was, werd ze ernstig ziek. Een acute ontsteking van hersenen en maag. De doctoren dachten niet, dat ze beter zou worden.

Zouden de ouders niet een enkele maal, toen de ontzettende

Helen Keller als studente.

waarheid tot hen door-drong, wanhopig gezegd hebben: „Was het niet beter, als ze maar gestorven was?" Want toen de ziekte week, even plotseling als ze kwam, bleek het kleine kind blind en doof te zijn. Dus als 't ware onbereikbaar voor eenigen invloed van buiten. Slechts wat ze eens had gezien bleef, zooals ze zelf zegt, haar eigendom.

Ze was een be-weeglijk kind, dat hunkerde om te weten.

Alles betastte ze, en door gebaren, zeer dikwijls *driftige* gebaren, wist ze aan te duiden, wat ze wenschte. Zelfs leerde ze, hoe ze haar moeder helpen kon met het huiswerk. Ze had een kameraadje, een negermeisje, dat precies deed wat ze wilde. Beiden haalden dikwijls ondeugende streken uit. Toen ze eens haar moeder in den kelder opsloot, waar deze drie uur moest blijven, voor de dienstboden merkten wat er gebeurd was, kwamen de ouders tot het besef, dat er iets voor Helen gedaan moest worden.

Hier kwam bij, dat het verlangen om zich te kunnen uiten steeds sterker werd, en dat de onmogelijkheid hiervan heftige uitbarstingen van drift tengevolge had.

Het was echter niet gemakkelijk een oplossing te vinden. De ouders van Helen woonden ver van een school voor blinden of dooven af. En dan was zij beide: blind en doof, inplaats van slechts één van beide.

In Dickens reisbeschrijving over Amerika kwam het verhaal voor van een meisje, dat eveneens doof en blind was, en toch iets geleerd had. Dat hield bij de moeder van Helen het kleine sprankje hoop levend. Echter was de onderwijzer van dit kind reeds lang dood.

Na een vergeefsch bezoek aan een beroemden oog-arts, kwam men bij Dr Graham Bell te Washington, die hen aanried te schrijven naar den heer Anagnos, directeur van het Perkins-instituut te Boston. Dit was in den zomer van 1886, en in Maart '87 kwam Miss Sullivan bij de Kellers in huis. Dit was het begin van een geheel nieuw tijdperk in het leven van Helen.

Met onuitputtelijk geduld trachtte deze onderwijzeres, door woorden te schrijven in de gevoelige hand van het kind, haar te doen begrijpen wat deze teekens bedoelden. Het eerst gelukte dit met het woord: „water," het eenige woord, dat ze van voor haar ziekte onthouden had. Terwijl de onderwijzeres de eene hand van het kind onder den straal hield, spelde ze in de andere langzaam het woord „water." En ineens drong het tot Helen door, wat dit schrijven bedoelde. „Ik verliet het pomphuisje vol vuur om te leeren," schrijft ze zelf.

Toen ze eenmaal begreep, waar het om ging, werd het gemakkelijker. Ze leerde dien dag nog veel nieuwe woorden, en ging naar bed zóó gelukkig, als ze in lang niet geweest was.

Het zou ondoenlijk zijn in dit kort bestek den gang van Helens ontwikkeling nauwkeurig te volgen. Wel raad ik ieder aan, haar levensbeschrijving, die ze zelf verzorgde, te lezen. Ook voor onze opgroeiende jongens en meisjes is dit zeer goede lectuur. Er wordt

Helen Keller

vaak over geklaagd, dat de tegenwoordige jeugd zoo slap van aanpakken is. Al geloof ik niet, dat dit in zijn algemeenheid waar is, — het kan niet anders dan tot dankbaarheid stemmen, wanneer we lezen van een menschenkind, dat zooveel minder bezat dan wij. En het meelevens met haar moet wel veel klachten over „te veel werk” en „te moeilijk werk” in de kiem smoren.

Want niet alleen leerde Helen Keller lezen en schrijven, — ze bracht het zelfs zoóver, dat ze met gunstig gevolg het toelatingsexamen tot de academie deed en daar, met de anderen, de colleges kon volgen.

Een groot voorrecht heeft ze het steeds gevonden, dat ze ook weer geleerd heeft haar spraakvermogen, dat niet door de ziekte geleden had, maar wel door haar doofheid ongebruikt was gebleven, te ontwikkelen. Zelfs vreemden konden haar verstaan, al spreekt ze natuurlijk anders, eentoniger, dan hoorende menschen. Ze ijvert er ook steeds voor, om dooven te leeren, op de gewone wijze te spreken.

Deze merkwaardige vrouw is thans bijna 53 jaar oud. Als men haar boeken leest, krijgt men eenig idee, hoe deze van alles afgeslotene, zich toch een verwonderlijk groot deel van de wereld heeft eigen gemaakt. Zij is een beroemde figuur geworden, die overal graag wordt ontvangen en heel wat bekende persoonlijkheden heeft ontmoet. Reeds jaren lang leefde in haar het verlangen om kennis te maken met den beroemden Bernard Shaw, dien ze een van de grootste figuren noemt uit onzen tijd. Niet lang geleden heeft ze eindelijk de kans gekregen om hem te ontmoeten.

Erg vleidend liet de groote Ier zich bij die gelegenheid niet uit over de landgenooten van Helen Keller. Zijn oordeel over de Amerikanen was, dat ze allen blind, doof en stom zijn. En dit antwoord werd gegeven

naar aanleiding van een opmerking tegen Shaw, dat Miss Keller doof en blind is! We zouden zoo zeggen: hatelijker en ruwer antwoord was bijna niet mogelijk.

J. M. W.-W.

DE ENVELOPPE

WAT EEN ONDERWERP — VOOR DEZEN grrrrrooten tijd! Met uw welnemen: ook een oorlogsverklaring moet in een, zij het gezegelde, enveloppe verzonden worden. En overigens wordt dat brievenzakje, óók door zeer belangrijke heeren, heel belangrijk gevonden. Wie vroeger in Duitschland van Rijkswege een roode enveloppe thuis kreeg, wist al genoeg, eer hij den inhoud gezien had. En denkt u maar eens aan den dominee, die op 't tweetal staat, en nu met kloppend hart op de groote enveloppe met het (in stilte zeer begeerde) beroep wacht. Of aan de beroemde jubileum-enveloppe-met inhoud! En hoevelen onzer wachten met meer of minder openbaar ongeduld op de enveloppe, waarvan alleen reeds het feit van haar aankomst een schreeuw van vreugde of een schok van teleurstelling kan uitlokken?

Neen lezers, zóó onbelangrijk is de enveloppe niet en het zal nog de vraag zijn, of haar betekenis juist in dezen tijd van wereld-conferenties en internationale gedachten-wisseling niet zeer gestegen is. Natuurlijk, op zichzelf is zoo'n papieren hulseltje niet veel soeps; het zijn de opdruk, het stempel of het zegel, die haar waarde bepalen. Toch kan zij ook op zichzelf al veel beteekenen; denkt u maar aan den auteur, die aan de dikte van de ontvangen enveloppe héél goed zien kan, of zijn manuscript door den uitgever is aangenomen of niet. De moderne reclame heeft zich, ten dienste

Als het heel warm is . . .